

Gömöri Katalin

ÉGALJ BOLYGÓ NÖVÉNYEMBEREI

Hol találjuk ÉGALJ bolygót? Ott, ahol már nem is keressük. Ott guggol szerényen TEREMTŐ ISTENE lábánál.

I S T E N. /Ha kedve tartja/ testet ölt. Ilyenkor tűnik föl óriás-volta, hiszen a mi szemünkben mérhetetlen méretű csillagvilágban épp, hogy belegázol, bokájáig érnek a Galaktikák végtelenjei, s hogy kárt ne tegyen a szépszerével megépített csillagbirodalomban, óvatosan fölfogja őket fényből font hálójába.

ÉGALJ bolygón a TEREMTÉS KORONÁI a növényemberek. Az igazságos ISTEN őket is részesítette ugyanilyen emberi véltóságban, kedvükre szívhátta az Ő VILÁGMINDENSÉGET betöltő Szelleméből.

... Egyszer egy kis eszkimót DÁNIÁba vittek. Ott látott először zuzmónál nagyobb növényt, egy fát. Még csak nem is törpefenyőt. Valóságos lombos-lombhullató faóriást. A kis eszkimónak elállt szeme-szája:

Hát ez meg micsoda élőlény? – kérdezte. – Él, de nem mozdul. Él, kínálom kenyérrel, nem nyúl utána. Kicsit meghúszom azt a fura haját, hát nem rúg vissza. A növényember is él, de nem falja föl élőlény társait, megelégszik a TEREMTÉSben bőségesen mért táplálékkal, a föld, a levegő tárházával, épp csak a sugártündérék segítségét kéri, de azok úgysis le-lejárnak a bolygókra kendő dugócskát játszani. Nem tagjai semmiféle érlelmi láncnak, szégyenletesnek tartanak – mézárskékek működtetőivel való társulásukat.

Nemcsak magukat látják el, hanem – és épp azokban a zöldre festett konyhácskákban elvégzik azt, amire a Föld vegyigyárai képesek –, szervesetlen ásványi anyagból szerves anyagot, állatnak és embernek kívánatos szerves táplálékot készítenek. A fotoszintézisben szorgoskodó, asszimiláló szakembereik ezek a parányi fodros szoknyájú napkisasszonykák.

Bizony, ők már a papucsállatka fokán így döntöttek a törzsföldes veszedelmes kalandjában.

Ők tartották szintesteiket, kékről hamarosan zöldre változtatták őket, nem áhítoztak másra, mint a TEREMTÉS, a TERMÉSZET adományaira, bőségük forrása kimeríthetetlen, adni vágyó lelkületük lehetősége végtelen.

Korán kimerészkedtek a létezőből, a tengerből a szárazföldre, kemény munkával kereste kenyerét a gombafonállal együtt élő moszatka,

Zuzmóval maratta a sziklát, de hogy csak magának! Termőt a j t teremetett. Aztán nagy hős a tétova kis moha. Se té, se tova, tett, nincs még gyöke-re, elsodorja a legenyhébb szellő, és hogy tudna ő a talajból fölszívni vízben oldott só edelt.

De okos kis eszével sokadmagával mohapárnává tömörült, és ezután övék zord tájakon, zord hegyeken, erdők árnyékában később a vízpára, a harmat, a hóharmat, a zúzvara.

Ízlésesek és erkölcsösek a növényemberek. Hamár két sejt egyesülésével is kezdtek utódokat nemzeni és foganni, ugyancsak másképp teszik. A VILÁGMINDENSÉG életadási módján, tisztán, szűzen érintetlenül. Az ÉG tükrében látják egymást távoli bokrok bimbói, porzós megtermős virágai.

Nem szólnak, mert a szó elfoszlik. Nem adnak ki hangot, mert a hang elhangzik. Gondolataikat, érzéseiket, óhajukat viszi a szél, madárdal, nem telefonjuk van, hanem telepatikus képességük, és illatárban zeng. Égbe ragadó, angyalian csilingelő énekük.

Most éppen köszöntik a HAJNAL: Illatnyelvéről fordítom le csengő-bongó énekük:

VAN! VAN! VAN!

Mindöröktől van!

Ő az örök VAN.

Égben van. Bennünk van.

az ISTEN a VAN!

Pöngették a sarjadó fűszálak, a hó alól kikukucskáló hóvirágok, bokrok félénk rügyei, folyóparton, tavak szélén zöld fátylukat magukra kapták a fűzek, mély hangjukon terceltek a földből még elő se bújt

tulipánhagymák. Zendült a tölgyes, zengett fölöttük a bükkös márványoszlopú székesegyháza, áriáztak a karzaton a fenyvesek. Komor sziklafalak tompán doboltak, a ritmust szolgáltatóknak.

Dereng, derül, ellebbenek a KÉK HAJNAL tündérei. Az Ég alján már pirkad, pitymallik, piros HAJNAL virrad reánk. Pi-pi-piros, tulipiros, s HAJNAL-ANYA térdén, arany bölcséjéből már kél ki a NAPKIRÁLY. Lám, a VILÁGOSSÁG diadalmaskodott a sötétségen! Fölharsan illatkórusunk:

ÉL! ÉL! ÉL!
ÉG az ÉG!
Égi tűzből élet kél.
Harsonázza minden ének:
I S T E N első élő Lélek.
Az ISTEN neve: É L!

Talpra szöktek az üvegházak lakói. Magosba lendítették ág- karjaikat. Kétlaki virágemberek lévén, bár egymástól illő távolságra, élvezték a permetező vizet, s a Nap fényét és melegét, porzójukkal dicsekvő leánykék, meg a termőjük alá takargató virág kisaszszonykák.

A porzós fiú- virágok dala:	A virágleánykák dala:
VÁR! VÁR! VÁR!	SZÍV! SZÍV! SZÍV!
MENNYEI KÖSZÁL!	Égi Honba s z í v.
Mindig hazavár.	Az isteni szív.
Őriz, mint a vár.	SZÍV, SZŰ, szűzi jó,
Nékünk kaput tár.	Hófehér, akár a hó.
VÁR! VÁR! VÁR!	Jégtükből lehulló
	Mihozzánk lehajló
	SZÍV! SZÍV! SZÍV!
	A MENNYEI S Z Í V!

A tündöklő, vakító napsugárzásban kapkodták fejüket, bozontos buksijukat a porzófejüket hónuk alá csapó fiúk. A bimbódozó leánykák pedig összefogódzva ingtak, ringtak szívmengető boldogságukban.

A növény magvak rögzíthetlenség, az elkészülőket magiskolába terelték a szigorúan suhogó szelek.

Alighanem mulatságosan hat e kis tökmagról szóló növény országbeli történet.

Jajveszékelve rohan haza, és bújuk be a tökmama trópusi jókora levele alá kis magzata:

Jaj, MAMAM, MAMA! – zokogja agyonrémülten. Képzeld csak el, mit láttam!

– Csak meséld el, szép nyugodtan, kis magom!

Egy olyan félelmetes hosszúfűlű állat került az utamba, aminél félelmetesebbet még nem láttam! Azt hiszem, ezt hívják úgy, hogy n y u s z i.

Az bizony növényevő állat, növényt rág, növényt eszik. Lehet, hogy nem is én rám fájt a foga, hanem arra sodort a szél egy káposztalevelet.

Alighanem úgy volt. Ezért mondom nektek, hogy messziről kerüljétek el ezeket a félelmetes nyuszikat, barkákat, barátkozások inkább becsületes húsfaló állatokkal, kedves, szelíd oroszánokkal, tigrisekkel, de akár a farkasokkal. Meg a cica sem abajgatna.

Égalj bolygón ezen aligha nevettek. Iskolai tankönyvek az állatvilágot két csoportba sorolták: Kártékony növényevők, meg hasznos húsevők csoportjára.

A nyulakat, de az egész nyáját, vagy csordát, gulyát kikergették volna a bolygójukról. Még a lovakat is méneseztül!

Illatnyelven szálldosott illathangszórójuk reggeli adása. Megkíséreltem átültetni magyar nyelvünkre.

... Szép ébredést kívánunk erdő, mező üveges hajlékokban! Jeles napra ébredtünk, minden esztendőnk legnagyobb ünnepére, TAVASZTÜNDÉR, TÓ TÜNDÉRE Napjára. TÓ TÜNDÉRE Napjára. TÓ TÜNDÉRE hozza a TAVASZT, e napunk az Ő érkezésének napja, az É L E T, a F E L T Á M A D Á S ÜNNEPE! Az ÉLET körfogásának Ünnepnapja, amikor a hervadás helyén rügy, bimbó fakad, elmúlás és h a l á l helyén ÚJRASZÜLETÉS, FELTÁMADÁS.

Érkeztében fehér, meg sárga virágok díszítik hintáját, később válnak pirossá, végül is kékké. Ezekkel köszöntenek bennünket Égbeli testvéreink, a virágangyalok.

Énekeljük most együtt a TAVASZTÜNDÉR HIMNUSZÁT!

ÁLDOTT TAVASZ KÖSZÖNTÜNK!
ILLATOD TÖLTI LELKÜNK.
NÖVÉNYLELKÜNK ÚGY szeret.
várva-vártunk Tégedet!
Merre lengnek lépteid,
hímeződnek réteid.
Öreg Őszön, tél-telen
a TIÉD a győzelem!

Az erdők burkos-bozótjaiban később virradt, lusbánban tápáskodtak Páfrányok, harasztok, zsurlófélék...

Harmatos arcukat a bokrok alján átszűrődő fény felé fordították, úgy zsolozsmázták reggeli zsoltárukat:

ÉGALJ bolygónk csöppnyi szem
Őrzi két vigyázó Szem.
Gömbölyűn gyönyörűn
MENNYÉG burkolja körül.
TETŐTLEN FA hegyéből
néz az ISTEN az ÉGBŐL.
GÖMBÖN GÖMB nagy kerekiség,
dajkál-ölel bennünket a Mindenség.

TAVASZTÜNDÉR hintáját hat szél-ló röpítette. Lobogott rajta tündér köntöse, bő ujsa, hosszú uszálya. A növényemberek illatárral köszöntötték, zsálya-illattal, bodzaillattal, rózsailleséssel, Csak kétsoros verset mondott:

A VILÁGNAK SZÍVE I S T E N.
DICSŐ, ÁLDÁS MINDENEKBE!

Annál bőségesebben osztogatta a kitüntetéseket, jutalmakat. A már rügyet fakasztó bokrok megkapták a NAGY KLOOROFILL ÉRDEMLENDÉT. Bimbózó sárga virágokra Ő maga kötözött tavalyi ruháiról arany fodor-szirmokat. Öreg, sok évgyűrűs fáóriások újabb évgyűrűt ölthettek, még inkább megvastagodott törzsükre, derekukra. Böven termő, gyümölcsöző anyanövényekre záporozott a napsugarak áldása. Minden parányi fűszál kapott egy-egy harmatcsöppet. Még a mohaszőnyegek is rápermetezték féltett szagos vizeiből. A SZIKLÁK, szirtok, hegyormok, sok vihart kiállt fenyőfáinak, vitézségükért, csillagot tűzött a csúcsára.

Jutalmazatlanul senki sem maradt.
Orgonaillattal köszönte a héthatár.

A nagy örömnepbe csak betolakodott bűdös beléndék a bolond beléndekkel összekapaszkodva. Ezt büzlötte: Ravasz a tavaszt. A buta számárcór meg már ott vihancolt körülöttük.

Jó szimatukkal idejekorán összefogtak az őrt álló fasorok, összefogtak a haragvó széllel, és kitették a szűrét a három ünneprontónak.

Nagy karéjban széttárult a mező, lett óriási színpad, aztán aki jobban megfigyelte, egy levélzöld szín-

test volt, jókorára fölragyítva. Illatoztak a táj legszébb népdalai, s a patakozó vízből ki-kidugták fejüket a színészek, a süveges tápsó-manók. Várták, epekedve várták nekik ígért menyasszonyaikat, a levegő-ég széndioxid tündéréit. Azok fölöttük röpködtek. Lerobajlott a NAPKIRÁLY, és egy intésére párba álltak földi só-manók meg a lég szénvegyületes leheletű tündéréi. Nagy ESre HITre megeskette őket, rájuk sugározva az ÉG-ATYA, idelent pedig domborodtak FÖLDANYA keblei, és hajdantól való múlhatatlan szerelemükre emlékezvén, megdobbant a SZÍVE is. Ha van ilyen szent hely ÉGALJ bolygón, akkor az ot-tani D O B O G Ó K Ő alatt.

Mint mikor díszítávirat fut be a vigasságos lakodalomba... méhecskéek viaszt-szaggal üzenték: Ők is életre keltek, nyüzsög már az odú, szorgoskodik a kaptár.

Szél-úrfi ugyan megelőzött bennünket egy lófej-jel, de semmi baj! Ő csak cirógassa a barkák füzereit! A miénk a színpompás virágok! Az aranyos-szuromyos kis vitézek már fölszerelték hat picit lábuk kelékeit. A második párra csöpp kosárcát a virágpor-szemnek, két hátsó, harmadik pár ízelt lábacska-juk meg majd kefécskévé formálódhat. Üzenik:

Fölkészültünk szerelmes üzenetek, életadó virág-porszemek postázására. Készítsetek a nyalnivalót!

Megnyílt a szellőtánc. Megzizzentek a rügyek, földbe tövedzvének derékből firegtek-forogtak a növendékfák, a bokrok, megpördültek, fátylukat lebegtetve a tóparti fűzfacsérjék. Gyökerébe fogódzkodva firegett-forgott minden ünneplő szerzet.

TAVASZTÜNDÉR meglocsolta a tápláló talajt, és jó s z í v á n t kívánt a társaságnak. Azok elmondhatták, hogy: CSAK LEFELÉ VOLT HÉTFÉLE, hát még akiben hús nem volt.

Jót tett a figyelmes locsolás, csak úgy áradt a finom ásványos víz az ozmózis vagy inkább hajszáleres nyomásra a hajszálgökökbe. Jó szívás, ünnepi vacsora.

TAVASZTÜNDÉR ekkor még a kertek alján oltogatta a virágokba borult gyümölcsfákat.

Hirtelen nagy dördülés. Zengett az ÉG, dörgött a MENNY. Amint a NAP elzavarta a felhőket, az első kaszapendülésre odatermett a NYÁR.

Tűz-szekéren hat parázsevő táltos lovával nyargalt elő NYÁR ASSZONY, s ott termett, mint a

szélvész, mint a villám, mint a mindennél gyorsabb gondolat.

TAVASZTÜNDÉR pedig dolga végzetten, illendően kitért előle, s szélparipáinak földobott egy zsák korán learatott zabot, azután egy-egy szem cukorral kedveskedvén nekik, finoman jelt adott az indulásra aranyos gyelűjével, és már röpült is a szelek szárnyán hófehéren a kéklő Égboltozaton.

Egy kis nyelvészet. TAVASZTÜNDÉR nevéről.

TÓ, tav- tava- : több tövű szavunk,

TÓ, tavunk, tavaink ...

Gyakori e többtövűség a nyelvünkben, s ebben – kivételesen a finn nyelvvel hasonlítunk.

TÓ, töv-töbe- KŐ, köv- köve- HÓ, hav- hava-, BŐ, böv/e/, Nő-de növekszik, él, élő de eleven. LÓ, lov-lova, Fű fűv/e/

Finnül: KALA UISKÄLÄ ELEVENÄ VEDEN ALLA.

Hal úszkál elevenen víz alatt.

A S S Z O N Y eredetileg A SZ lehetett

Tarokk kártyánk sumir eredetű ÓSNYELVÜNK a sumir.

Ász a tarokk-kártyában: dáma /hölgy/
asztal: aszt-tál. ASSZONY TÁLJA.

A szlávok vették át tőlünk a sztol szó. Ilyen ama ötszáz hamisan és ellenségesen szófejtett példájául. ŐK VETTÉK ÁT!

Ám folytassuk történetünket.

Veszedelmes vizekre evezünk.

HATALMAS VITAESTRE toppanunk be, annak is a kellős közepébe. HÓSTALAN ÉLŐTÁRSAINK VÉLEMÉNYE NEKÜNK HÚSBAVÁGÓ. ÉVRTELEN ÉLŐTÁRSAINK ÁLLÁSFOGLALÁSA NÁLUNK VÉRFORRALÓ LEHET.

Ugyanakkor én úgy látom, így tisztul meg ISTENről alkotott képünk, és így nyerjük vissza önvédelmi képességünket. Már sokkal többen vallják a FÖLD nevű bolygón innen is, sokkal többen, mint hivatalos zsinatok résztvevői elhihetnék. Idézem önmagamtól MAGYAR HITEM című hitvallásomból:

RENDÍT MENNYEI SZÓ, bár a zsinat számúz, vívja bennem harcát I G E, s táltosi TŰZ.

Már nem vívja, mert a táltosi tanítás az ŐSMAGYAR VALLÁS MAGA az IGE, s KÁLVIN JÁNOS

„REFORMERE SEMPER!” utasításának tökéletesen megfelel. Ez az igazi, a kősziklai, alap, a krisztusi fundamentum.

ÉGALJ bolygó ŐSI FÁI, nagy tudósok hajtották össze már sokszor megsárgult lombozatukat, és újra meg újra az ÉG tükrébe, meg lelkiismeretük tükrébe pillantgatván, megindították nagy vitájukat. Vita lett volna, de valamennyien ugyanazon oldalon állnak. Így hát velünk Földlakóival vitatkoznak. Jól nekünk döfi a lándzsát már a legelős mondatuk ... Vágjunk hát bele a sűrűjébe!

... KEDVES TÁRSAIM, NÖVÉNYEMBEREK!

... Nyomozásunk eredményével kezdem: a velünk szembe forduló bolygó, a FÖLD nevű bolygó lakói H Ú S evők. Legalább is részben azok. De ez csak hagyján. Bőségesen előfordulnak köztük a n ö v é n y e v é s, a kizárólagos növényevésnek a vegetarizmusnak álprófétái.

KANNIBÁLOK! – tört ki a felháborodás egy ifjú hallgatóból. Nem vette észre, hogy ő azt kívánná, hogy bár inkább kannibálok lennénk, mintsem velük, növényekkel. A közbekiáltó különben egy igénytelen kis bogáncs, s aligha akad olyan Földlakó, akinek órá fájna volna a foga.

Csak előzetesen, intő példaképp említém. Csak csínján a barátkozással! Bárha ők mindent megtesznek, hogy minket odacsalogassanak.

Miközben folyton robbantanak. Hamarosan az egekbe röpitik egész égitestüket. Mintha csak ezt mondogatnák: – Gyertek csak ide! Majd megkapjátok a magatokét!

Hát minket aztán csalogathatnak, mert minket idekötnek a gyökereink is. De hát ezt ők nem tudhatják.

Háború háborút ért náluk még végét se vetették az egyiknek, már fenik a fogukat, fognak a következőbe.

Előbb-utóbb nem tengerük lesz, hanem vértócsájuk!

Pedig élnek ott jó szándékú becsületes emberek is.

ÉGATYA lehelt lelket, szellemet beléjük is. De erre nem ügyelnek. Épp méltatlan vezetőik miatt vagy vérszomjasak, vagy agyontiportak.

Azután az ám a legveszedelmesebb, ha valamelyik istentagadjuk fölcsap prófétának, és épp a rájuk törő

ellenséget nevezi felszabadítónak, vagy a csöstit be-
rontó garázdák iránt akar i r g a l m a s s á g o t gya-
korolni... Ez fordul aztán a visszájára! Útszéli csavar-
gók, terrorista gyilkosok, akiket „ISTEN hozott”-tal
fogadnak.

Meg se rezzen a szempillájuk, hogy azok töme-
gesen követnek el nemi erőszakot, robbantanak, az
ő veszedelmes gépi járműveikkel tömegbe rontanak,
késelnek üzletben, vonaton, oltár előtt... Ők épp a
bűnözők, nemzetük ádáz ellenségei iránt megértők,
türelmesek...

„Kell egy kis vérfrissítés...” Százezrével bujkál-
nak, bolyonganak, lopnak, rabolnak, gyilkolnak, erő-
szakot tesznek, de „oh, még megbírjuk oda se neki!
Kellenek nekik a szavazók, mert a maguk népénél
már kitelt a becsületük.

Ahol meg becsületes, jó az ország az állam vezető-
je és vezetőtársai, megvédik lakosságukat, bezárják a
kaput, meghozzák a törvényeket, megteremtik az ön-
védelem, nemzetvédelem törvényes kereteit, hát azt
azután megzsarolják, és kiátkoznak a vilÁgából! A
legfelháborítóbb, hogy épp a megcsonkított, csonk-
jára baltázott MAGYAROSZÁG ellen fordulnak
ádáz dühvel, aki a maga védelmén túl őket is védel-
mezi a beözönléssel fenyegetőktől, bűnözők tömege-
itől. /Akiiket ők dédelgetnek./

Pedig a FÖLD lakóihoz nem TAVASZTÜN-
DÉRT küldte el a TEREMTŐ és VEZÉRLŐ ISTE-
NÜNKK. HÚSVÉR ember mindtájára formálta, és be-
lélehelte SZELLEMÉNEK és LELKÉNEK ISTEN-
SÉGÉT.

Lelkéből lelkedzett, az Ő képében maga ISTEN
járt a Földön. Több szellemet kapott ISTENBŐL,
mint e két bolygó népei valamennyien együttvéve
sem.

Égi ÉDESANYJÁT is fényben küldte el a FÖLDRE.

Égből inkarnálódott Édesanyja fényből foganta,
ISTEN SZENT LELKÉBŐL, S Z Ű Z E N, szepőlte-
nül – a MENNYEI SZFÉRÁK ÉLETADÁSI MÓD-
JÁN. A SZŰZANYA csodálhatta SZENT FIÁNAK
FÉNYTESTBŐL való megformálódását. Látta ezt
dajkája is.

A földkerekségnek legsötétebb pontjára született,
küldetett. Még világra se jött, máris halálra ítéltetett.

Hát ez meg hogyan lehetséges?

Hát hogyan túrnék el azt a sárba ragadt Földön,
hogy valaki a VILÁGMINDENSÉG Fénylelkéből
ISTENTŐL származik és küldetett. Földi értelem-
ben ők maguk, arameusok-sumirok-partusok, helyi
viszonylatban samáriaiak voltak. Sok névvel látták
el ezt a rendkívül művelt ősi nemzetet, a zsidó Bib-
lia káldoknak is nevezi őket. De oda csöppentek a z s
i d ó nép tőszomszédságába.

Ez a zsidó nép az, amelyik ISTEN választott nép-
ének tartja magát? Van erre valaminő bizonyítékuk?

Mi lehetne? Sem történelmi, sem jogi. Teológiai-
lag éppén képtelenség, hiszen ISTEN nem személy-
válogató. Ő maga a S Z E R E T E T. És miért ép-
pen őket választotta volna példamutatásra, mikor sa-
ját, szentként tartott könyvük is telis-teli bűnnel, vé-
res népirtással, paráznasággal, emberáldozattal, go-
nosz fondorlatokkal.

Volt a zsidóknak JUDEÁ-ban, akkor egy királyuk,
H E R Ó D E S a neve. Az, akit a múlt évben rehabi-
litáltak, fölmentették bűnei alól.

Hát erre aztán sok oka volt, JUDEA – kétezer évre
újraszervezett tudóállamának, I Z R Á E L-nek!

Ugyan melyik bűnéből mosták ki. VÉRFERTŐ-
ZŐ, s hogy megkaparintsa magának mostohalányát,
SALOMÉT, levágatja ISTEN szent emberének, KE-
RESZTELŐ JÁNOSNAK A FEJÉT!

Retteg a jóslattól, hogy megszületik, aki majd őt
ledönti a trónjáról. Ezért elrendeli, hogy minden fiú-
gyermeket, két éven alul, meg kell gyilkolni, mert
hátha köztük lesz félelmetes ellenlábasa. Darabont-
jai házról házra gyilkolták az ártatlan kisdedeket. Ki
az, aki nem rázkódik meg belé? ... RÁKHEL sirat-
ja magzatait: „PUHA FEHÉR PÁRNÁM HULLÁ-
MOS REDŐIN MÍLY SZÉPEN ALUSZTOK ÉDES
CSECSEMŐIM.” A LEGNAGYOBB MAGYAR
KÖLTŐ, ARANY JÁNOS ÁTÉREZTE A ZSIDÓ
ÉDESANYA, RÁKHEL SIRALMÁT!

És ezt a vérengző vadállatot fölmentették iszonyatos
bűnei alól! IZRÁEL állam vezetői a saját népüket nem
sajnálják. Hát hogy kímélnék meg az ISTEN FIÁT?

A földi világtörténelem, de alighanem a VILÁG-
MINDEN leggonoszabb és előre kitervelt, koncepció-
s bűnpöre!

Harminchárom év múlva azzal vádolták, azért ítélték a legkegyetlenebb halálra, mert ISTEN FIÁnak vallotta magát. De ekkor még meg se született! És már életét követelik – ártatlan kisdedek tömeghalálának keretében! És ezt a törvényteleniséget, ezt a kegyetlenséget, SZENT LÉLEK ellen való megbocsájt-hatatlan, halálos bünt – eltűri kétezer év óta, szemet huny rá az állítólagos KRISZTUS követő egyházak mindegyike. Hát a zsidók miért ne rehabilitálnák első törvetőjét, HERÓDESt?

És hol maradtak el a zsidó anyák? Vagy saját fajtájukon belül, szűk családi körben ölni is szabad?

Megszületett FÉNYBŐL a VILÁGMINDEN ÉLETADÓ törvényei szerint. TANÍTOTT, GYÓGYÍTOTT. CSODÁKAT TETT. HALOTTAKAT TÁMASZTOTT FÖL. ...

Ámde üldöztetése nem ért véget.

Íme egy kis bepillantás ellenségeivel, zsidó főpapokkal, farizeusokkal, írástudókkal vívott harcáról.

SZEMELVÉNYEK AZ ÖRÖMÜZENETBŐL, AZ EVANGÉLIUMBÓL.

JÁNOS apostol írása szerint való Evangéliumból: 8. rész

37. v.-ből Jézus szava: „... ti meg akartok ölni!”

41. v. A zsidók: „Mi nem paráznaságból születünk. Egy Atyánk van, az ISTEN.”

42. v. MONDA EZÉRT NEKIK JÉZUS:

Ha az ISTEN volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az ISTENTől származtam és jöttem, nem is magamtól jöttem, hanem Ő küldött engem.

44. v. TIAZ ÖRDÖGATYÁTÓL VALÓK VAGY-TOK.. ÉS A TI ATYÁTOK KÍVÁNSÁGÁT AKAR-JÁTOK TELJESÍTENI.

AZ E M B E R Ö L Ő VOLT KEZDETTŐL FOGVA. HAZUG, és a hazugság atyja.”

48. v. Felelének azért a zsidók, és mondának néki: „NEM JÓL MONDJUK-É MI, hogy TE MÁTÉ samaritánus vagy? és az ördög van benned.”

48. v. FELELE JÉZUS: NINCS én bennem ördög, hanem tisztelem az én Atyámat.”

MÁTÉ apostol írása szerint való Evangéliumból:

23. rész 15. vers:

/Jézus szavai/: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Megkerülitek a tengert és a földet, hogy

egy pogányt zsidóvá tegyetek, és ha azzá lesz, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.”

/A gyehenna a szemétlerakó volt/.

TEHÁT a zsidók igazolják, hogy JÉZUS n e m zsidó. SZŰZTŐL való születését nem ismerik el, sőt gúnyt űznek belőle.

Végzetes az ellentét JÉZUS KRISZTUS és a zsidó főpapság valamint a vezető értelmiségük között. Ahányszor csak elébe kerültek, parázsvita támadt, sértegetéssé, fenyegetéssé fajult, számtalanszor el akarták fogni, és porre, bírói ítéletre sem várva – zsidó kivégzési szokás szerint a g y o n k ö v e z n i. Nem győzném megjelölni az erre utaló bibliai helyeket. JÉZUS minden bizonnyal képes volt kilépni anyagi mivoltából, földi testéből, szellemtestében elmenekült. Ugyanakkor rohanunk a tragédia, a végső katasztrófa felé.

JUDÁS az áruló közreműködésével elfogják, bíróság elé állítják. A vád ellene: istenkáromlás, mert ISTEN FIÁnak vallja magát. KAJEFÁS még ama profánum vulgus-t is fölbujtogatta, és a botrányos bírói ítéletnek még alá is fűt, ordítja a FESZÍTSD MEG! uszítását.

PILÁTUS, a római helytartó nehéz döntés előtt áll. Jól értesült egy kirobbanni készülő zsidó forradalom veszedelmes közeledtéről, s hogy a halálraítéltek e szabadságküzdelemnek vezérei lennének. A zsidók az ő vagy ők szabadulásáért áldoznák föl JÉZUST, akinek semmi köze az ő nemzeti céljaihoz. Hiszen sumir, pártus, samáriai. PILÁTUS rossz lelkiismerettel, de elítéli. Kézmosása örök jelképe a felelőtlen ítékezésnek.

A zsidók minden évben két kost áldoztak föl JEHOVÁnak, véráldozatban gyönyörködő istenüknek. Kos-on érthetjük a juhot, birkát, az áldozati bárányt, de k u s i t a ösöktől származható pártust vagy samáriai emberáldozatot is jelenthetett. Hiszen JÉZUS KRISZTUS kivégzésének évében eltekintettek az évi kos-kusita áldozatuktól „ÍME AZ ÚR ÁRTAT-LAN BÁRÁNYA!”

A kegyetlen ítélet, és annak kegyetlen végrehajtása beleillet teológiájukba, életrendjükbe.

Az emberáldozat gyakran előfordulhatott. Nemcsak ÁBRAHÁM örült rémtettére gondolok, hanem

például leánya föláldozására, amit az új „Ökumenikus kiadás” – egy jottányit mégis csak elcsenvén – diszkrétan elhallgat. Épp így kelt gyanút, a későbbi közszájon forgó esetek nyomán.

Szörnyű látvány számomra a FESZÜLET. Miért agyonkínzott, megalázott állapotában őrzik az emléket?

Föltámad bennem a kérdés: Hát ISTEN eltúri az igazágtalan szenvedést, igényli, hogy Bűnt szenvedés árán lehessen megváltani? A keresztre feszítettben gyönyörködnek HERÓDES, KAJEFÁS, meg sötét társaik. Aki tiszteli, szereti, indája, az a FELTÁMADÓ-MENNYBESZÁLLÓ KRISZTUS képét őrzi lelkében, könyvében, esetleg a falon.

N E M az egész zsidó nép a bűnös! Kollektív bűnösség, „Bűnös nép nincsen Sem zsidó, se német, sem magyar! De az árulók, fölbujtók, ítélethozók, dárdával döfők, szemem köpők HERÓDEStől az őt rehabilitálókig.

A földi VILÁGTÖRTÉNELEM és a VILÁGMINDENSÉG legsúlyosabb bűnpörének minden résztvevője, vagy elfogadója.

JÉZUS KRISZTUS vagy nem írta le tanait, vagy fölöslegesnek tartotta, hiszen a samáriaiak elődeinél, a sumirok ékírásain mindaz megtalálható. Az sem lehetetlen, de írásbeli hagyatékát elkobozták, megsemmisítették, így élőszből rögzített szavait könnyebb volt megnyirbálni, meghamisítani. A bibliai szövegekből csak csodálatos, költői példázatai kristályosodnak elő. Több elfogadhatatlan követelménye maradt fenn: SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET, ÁLDJÁTOK AZOKAT, AKIK ÁTKOZNAK, JÓT TEGYETEK AZOKKAL, AKIK TITIEKET GYŰLÖLNEK...” AKI ARCUL ŪT JOBB FELÖL, ANNAK TARSODA A MÁSIK ORCÁDAT.” Innen valami hiányozhat, hiszen ez a teljes kiszolgáltatásunk, ha vakbuzgón megvalósítjuk... Nem szólván arról, hogy bárkit befogadjunk, szándékát még csak nem is sejtethőn. Megkíséréltem, de pörül jártam vele.

A mai keresztyénség megalapítója nem JÉZUS KRISZTUS, hanem S A U L RABBÍból lett tarsusi PÁL, aki utólag JÉZUS KRISZTUS vértanú halála után nevezte ki magát apostollá. Kétségkívül, a valóságos apostolok befogadták tanácskozásukra.

GENEZISEN, THÓRÁN, az ún. Ó-TESTAMENTUMON, s TALMUDON nevelkedett, kitűnő képzett zsidó pap, rabbi volt. Üldözte KRISZTUS JÉZUS követőit, ISTVÁN diakónus agyonkövezésekor buzgón őrizte a kövezők ruháit, hogy azok szabadon folytathassák gaztettüket. Damaszkuszba szimatot nyert kopóként indult, nyakon akarta csípni, levelezésük alapján, az ottani keresztyéneket, de ott ama DAMASZKUSZI úton megtörtént a csoda, a nagy PÁL-fordulás. Látomása támadt, megjelent neki JÉZUS KRISZTUS e szavakkal: „ÉN VAGYOK KRISZTUS, akit te kergetsz.” És épp az ő bizonyága szerint: m e g t é r t, keresztyénné vált, sőt JÉZUS KRISZTUS tanításainak hirdetőjévé, a p o s t o l l á. Vállalta a sok megpróbáltatással járó térítői utakat, az üldöztetést, de még a börtönt is.

De vajon JÉZUS KRISZTUS tanításait hirdette-e meg? Új vallást alapított: A J U D E O –K E R E S Z T Y É N vallást, a zsidókeresztyénséget.

H. G. WELS is ezt írja VILÁGTÖRTÉNELMÉBEN: a keresztyénséget nem JÉZUS KRISZTUS alapította, hanem PÁL.

Összekötötte a zsidó Bibliát, az Ó TESTAMENTUMot az új-szövetséggel, benne túlnyomó részben a saját könyvei, a maga alapította gyülekezetekkel való levelezése.

A két /össze nem illő/ könyv egybefoglalása azután új hypothezist, teoriát, ideológiát teremtett, így sikerült egybekapcsolnia két /szögesen ellenkező/ teológiát.

A szeretet vallását véres vallássá tette – mondják a növényemberek vitafelei vitathatatlanul.

Még azt is sejtetnünk kell a PÁL-forduláshoz, hogy közben JÉZUS barátai megdöbbenve és fölháborodva eljárak TÓMÁBAN TIBÉRIUS CSÁSZÁRNál, aki aztán vejének, PILÁTUSnak sem irgalmazott. Bűn nem maradt büntetés nélkül.

JÉZUS KRISZTUS nem volt zsidó és nem folytatta, hanem megcáfolta a zsidók vallását.

SAUL-PÁL így állítja /logikai/ sorrendbe az áldozatot:

állatáldozat
emberáldozat
ISTENáldozat.

Elfogadja az „eredendő bűn” fogalmát, az egész emberiség töstül-gyökerestül bűnös, kárhozatot, poklot érdemel, de ISTEN váltságul adja egyszülött FIÁT, föláldozza a Golgotai kereszten, és ha mi az Ő tökéletes áldozatát, véren való megváltásunkat h i t e l elfogadjuk, akkor a megváltó halálért részesülünk a kegyelemben.

ISTEN másképp is megbocsájthatott volna. Annál is inkább, mert jóllehet az Óbiblia tömve népek kiirtására való buzdítással, förtelmes parázsnasággal, csalással, átkokkal, szidalmakkal /csupán a prófeciákra vetítődik az Evangélium hajnalfénye/ - a z e g é s z emberiség n e m bűnben fogant, és nem bűnben me-lengetett.

És miféle ISTEN-kép az ATYA, aki véres áldozatra adja FIÁT, hogy ezeknek a semmirekellőknek megbocsájthasson...?!

Szinte ÁBRAHÁM fia gyilkoló tébolyára utal.

Még az első században, tengődött a sós tengerparton QAMRAM vakbuzgó gyülekezete. /a HOTTENGERI tekercek/.

Ők elutasítják SAUL-PÁL-t. CÍMEI: végrehajtó, inkvizítor, JÉZUS KRISZTUS gyilkosa... míg a szeretett, kedves tanítójuk JAKAB apostol. /A qamramiak túlzók, de a két apostoltanítása merőben különbözik egymástól.

PÁL: „KEGYELEM BŐL TARTATOK MEG A H I T ÁLTAL.”

JAKAB APOSTOL: „A HIT CSELEKEDETEK NÉLKÜL MEGHOLT JÓSZÁG”.

JÉZUS KRISZTUS VÉRTANÚHALÁLA úgy válik üdvösségünkre, ha életünkben, tetteinkben való-sítjuk meg vallásunkat. Valóban megszabadít ben-nünket halálfélelemtől, pokoltól való rettegetéstől, ha a FÖLTÁMADOTT KRISZTUSra tekintünk. Az agyonkínzásból, a legiszonyatosabb kínhalálból is v a n föltámadás. MENNYBESZÁLLÁS AKOR ép-pen bizonyoságát adta, hogy ha ezt a bőrünket odavet-jük is a romlandóságnak asztrál-lényünk – és szférá-kon át, mérhetetlen dimenziókon át megnyílik az út a MENNYbe és az élet örök körforgásába.

SAUL-PÁL ezzel a véres megváltással kétféle kér-dést oldott meg. Egyfelől a zsidót nagyobb testvér-ré tette, gyilkosság, kiterelt és csoportosan elkövetett gyilkosság, az ISTENGYILKOSSÁG vádjá alól. Hi-

szen Ő maga akarta. RAVASZ, TALMUDI észjárás. A „GOJ”-oknak így is föl lehet tálalni. És azok be is vették. /A „g o j”= állat/. Véraldozat, véren való meg-váltás eszméje ott kísért évszázadok inkvizícióiban, vallásháborúiban, vértörvényszékeken, autodafék lángjaiban. S még ma is ...

Azután olyanok is akadnak, akik még hálásak is JUDÁSNAK, vagy PILÁTUSNAK, hogy vállalták há-látlan szerepüket, és végső soron ISTEN akaratát való-sították meg, a mi üdvösségünk javára... Erre már torkunkon akad a szó. Véres áldozatot nem kö-vetel a szerető Mennyei Atya. A FÖLTÁMADOTT, és MENNYBESZÁLLÓ JÉZUS KRISZTUS, a mai ÜDVÖZÍTŐNK.

A két Bibliát azután másodízben is egybefoglalta az ezeröttszáznegyvenes évek közepén a TRIDENTI ZSINAT. Katolikus főpapok válogattak a szent iratok között, és egybefőzték mindazokat, amelyeket nem selejtezték kis „apokrifként. E Bibliáért éltek is, hal-tak is azután épp a protestánsok. Különös! Épp e zsi-nat hirdette meg a véres ellenreformációt!

LUTHER MÁRTON 1517-ben PÁL apostolig vitte vissza, reformálta 95 tételét. Alaptextusa: „KE-GYELEM BŐL TARTATOK MEG H I T ÁLTAL, S EZ NEM TŐLETEK VAN, ISTEN AJÁNDÉKA EZ; NEM CSELEKEDETEK BŐL, hogy senki ne kérkedhessék.” /PÁL EFÉZUSIAKHOZ ÍRT LEVE-LE 2. rész 8.9 verse/.

Ez alapigye nagyjelentőségű a bűnbocsájtó cédulák zsi-bvására idején, de nem a cselekvést követelő kor-szakokban.

A magyarországi evangéliumi hitűek a XVI. század hatvanas éveitől már KÁLIN JÁNOS HELVÉT HIT-VALLÁSÁT választották. Két okból változtattak.

A MOHÁCSA UTÁN három részre szakadt or-szágba HABSBERGI abszolutizmus és török hó-doltság két malomköve közt őrlődtünk. KÁLVIN értette meg katasztrófális helyzetünket. Aranybetűs biztatása:

„AZ AKOTMÁNYTALANUL URALKODÓ-VAL SZEMBEN JOBBAN KÉL FÖL A NÉP!”

Dárdaként forgatták meg BOCSKAY ISTVÁN er-délyi fejlem diadalmas hadjárata idején. Erőt adott évszázadok szabadságküzdelseiben.

Örökérvényű igeszava: R E F O R M E R E
S E M P E R !

SZŰNTELEN REFORMÁLJATOK!

Vagyis formáljátok vissza vallásunkat, egyházunkat az eredetire, a kősziklai alapra, a krisztusi fundamentumra.

S szerény vallásalapítójuk igaz tanítására éppen ma van a legnagyobb szükség.

Nem volt nekünk elég a judeo-krisztianizmus, most még újabb béklyóban tántoroghatunk.

Ez ama judeo-ö k u m e n i a. Helyeslem a katolikusok – evangélikusok – reformátusok párbeszédét, és – fenyegetettségünk miatt is – el kellene jutnunk az egyesülésig. De a „nagyobb testvér” vélt jogán, az asztalfőn zsidó rabbi ül. Ex cathedra kijelenti: „Nem történt megváltás. „Ép amiben amazok valamiképp megegyeznének.

Ezzel, a döntő kapcsolati lehetőség alól kihúzta a gyékényt. Az egyesülni vágyó keresztyének-keresztyéneknek torkára fagy a szó.

Nyugaton, például épp HOLLANDIÁBAN, a zsidó Biblia a használatos, kurta függelék benne az Evangélium.

Reggelenként a rádióból rabbi erőltetné reánk a maga érthetetlen és értelmetlen sablonjait, zsidó szertartásokról. Amióta ráadásul ötezer éves Világte-remtést emlegettek, zárom el nyílsebesen.

Hát még, amióta itt döngeti alattunk a földet SO-ROS! Semmi közöm a zsidók vallási hiedelmeihez!

A kálvinizmus valaha m a g y a r v a l l á s volt, tősgyökeresen magyar híveivel, és a nemzet függetlenségéért való kiállásában. Legalább ennyiben – a magyar nyelven, zengő magyarsággal megszólaltatott Igéivel. Most a népünk szerint: m a g y a r Kálvinnal együtt kiáltom: REFORMERE SEMPER! REFORMERE SEMPER DABET!

Legelőször is tisztuljunk meg azoktól, akiket JÉZUS is kiostorozott a templomból.

És dogmatikus szőrszálhasogatások helyett keressük meg az igazi alapot, a kősziklai, krisztusi fundamentumot!

JÉZUS KRISZTUS SZAVAI: „MÁS JUHAIM IS VANNAK NEKEM, melyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd

az én szómra, és léssen e g y a k o l és egy pásztor. /JÁNOS ev. 10. rész 16.v./

Ama „másik akol”-ból való a samáriai asszony is. Ő, mint samáriai, vagyis pártus, sumir az Egyetlen szellem ISTEN magasztos tanításában nőtt föl. Nem emberképmású és félelmes égi hatalmasságtól való félelemben. IZ, tűz, fény: szellem. Őneki nem kellett alaposabban megmagyarázni.

Az „irgalmas samaritanus” megvalósítja a krisztusi irgalmat. Mert Ő is ama „mások akolból” való.

Sumirok – samáriaiak saját vallásukra ismertek, JÉZUS példázataiban, csodatetteiben.

A római katolikus egyház II. Vatikáni zsinata az Ezerkilencszázhatvanas években ünnepélyesen hozta Határozatba „KINYILATKOZTATÁS” fejezetében, hogy míg az Ószövetségi biblia csak ideig-óráig való és tökéletlen, addig – s örömmel vették tudomásul – AZ ÓSZÖVETSÉG ELŐTT ÉLT NÉPEK TANÍTÁSÁBAN SOK TÖKÉLETES ÉS ÖRÖK ÉRTÉK REJLIK. /DR. ZAKAR ANDRÁS „A SZUMÉR HITVILÁG és a BIBLIA „ című hiteles, hézagpótló, forrásértékű és élvezetes MŰVÉNEK előszavából/.

Dr. ZAKAR ANDRÁS MINDSZENTY JÓZSEF hercegprímásnak, MAGYAR MÁRTÍRnak személyi titkára, és a kommunizmusban vívott harcukban üldözött sorstársa. Nagy sumirológusunk egyben.

Az ÚR KETTŐEZREDIK esztendejében az ünnepléseken részt vett a konstantinápolyi görögkeleti pátriárka, és közölte: Ezer éve a magyarok nem p o g á n y o k voltak, hanem a keresztyénség legkeletibb ágazatának egyházát alkották.

A p o g á n y szót összekeverik a p a g o n y szóval. Valóban pagonyokban is imádkoztak, mint JÉZUS a GECSEMÁNÉ kertben.

M A N I /us/ /Kr. után 216-277/

ŐSI HITÜNKET – már KRISZTUS ismeretében, a Kr. után való HARMADIK században, megújította M A N I /MANIUS, MANI ŐS/ szittyai orvos, költő, aki JÉZUS KRISZTUS apostolaként nevezte magát/216-277 Kr. után/

Függetleníti vallását tarsusi PÁL /előzőleg zsidó rabbi/ tanaitól. Maga Pál apostol is elismeri

a ZSIDÓKHOZ írt levelében, hogy JÉZUS nem volt zsidó. A MELKISEDEK rendje-beli máguspap – arameusi – sumir – pártus. Hiszen ráolvasák a farizeusok, lévita zsidó papok: „Te samariai vagy.” Válasza: „TI MEG AZ ÖRDÖGATYÁTÓL VALÓK VAGYTOK, aki EMBEREVŐ VOLT. A VILÁG TEREMTÉSE ÓTA. „János 8:44 gk. Így MÁNI tanításában nincs a bűnbeesés, az állat-ember-Isten áldozatot méltányoló ISTEN, a JAHVE, JEHOVA. A két Bibliát szétválasztotta, hiszen az eredeti a BABILÓNIAI-KÁLDEUS-MAGYAR BIBLIA. Ebből alakították a zsidók a magukét, amidőn már el tudták olvasni az asszír-babiloniai-akkád-szumir ékiratokat. //Krisztusi tanítása: ŐS-TEN: ATYAI-ÉG-MENNYEI ATYA. Szerinte ISTEN nem kíván véres ISTEN-ÁLDOZATOT A BŰNBOCSÁNATÉRT, ellenben az ember – a maga fajtájában való – reinkarnációban köteles küldetését, a karmáját lelkiismerete szerint teljesíteni, ebben tökéletesedni. MANI-t a perzsák kínozták agyon, és kegyetlen módon kivégezték.

Ez ama FÉNYSZENTHÁROMSÁG vallása, a h o m o u s i u s –nak megfelel, JÉZUS KRISZTUS benne is ISTEN földi megjelenése, sőt adabenei SZŰZ MÁRIA is ISTEN megnyilatkozása. A S Z Ű Z szavunk hun nyelvi szó, szócsaládja SZÍV/ KRISZTUS felszív ... székelyeknél s z ű ... csángóknál szi is. SZŰZ MÁRIA SZŰZANYA, Fényből SZENTLÉLEK fényéből kapja Fiát. Badiny Jós Ferenc gyönyörűen írja le „KRISZTUS KIRÁLY ÁRTUS herceg” című művében. Az egész, teljes Szentháromság az ISTEN. JÉZUS KRISZTUS asztráltestében, lelki testében támadt föl, ebben tért vissza a MENNYEK ORSZÁGÁBA.

A KERESZTÉNY – és KERESZTYÉN / protestáns/ egyházak judeo-keresztények. Az Ó-TESTAMENTUM bűneiről, népirtásairól, paráznaságáról nem tudnak a tisztalelkű sumirok ékirásai.

M Á N I leírta tanításait. Megőrizte KAZAHSZTÁN ALMA-ATA-i múzeuma, és nálunk a DOBOGÓKÓ MÉLYE IS REJTHETI. ÁRPÁD KIRÁLYUNK a KELETI MAGYARORSZÁGnak

is egyházi feje volt. /A tatárok elpusztították őket, sokaságuk a Kaukázusba menekült előlük/. UJGUR véreinknél háromszáz esztendeig államvallás volt.

A FÉNYSZENTHÁROMSÁG KÉPLETE:
 FÉNYATYA TÉNYANYA FÉNYFIÚ
 ISTEN /IZTEN ISTENANYA FÉNYFIÚ
 SZŰZANYA
 SZELLEM ÉG TUR-ÁN/IFJU ÉG EN-LIL:
 MENNY LELKE
 T E R E M T Ő GONDVISELŐ É L E T
 I G A Z S Á G SZERETET FELTÁMADÁS
 /FELTÁMASZTÓ/
 ŐS-TEN: ATYA-ÉG INANA BARAN/Y/A
 NEVE: TUR-ÁN
 MENNYEI ATYÁNK a /bar= fehér, fény halotti leple
 JÉZUS KIRSZTUSBAN
 MAGYAR BOLDOGASSZONY
 TURINban.
 S Z Ű Z M Á R I A /névvarázs./

Jelképük:
 N A P NÖVŐ HOLD HATÁGÚ CSILLAG
 SZŰZ MÁRIA szobra ESZTERGOMBAN a növény
 holdsarlón áll.

Színük: sötétpiros kék zöld fehér /bar/

Rovásbetűjük: kettős kereszt
 Anyabetű NY: D álló vonal: sz betű I IZ
 ADIABENEI MÁRIA EN-KI
 IS-TEN EN-LILBABA-MU ÉG-FÖLD
 SZELLEM-ÉG MENNY-LÉLEK
 CSÁNGÓ IMÁDSÁGBAN /SUMIRUL/
 SUMMÉRUL ÍGY IS/ BABRA-MÁRIA
 ISTEN

KEPLER csillagász látta meg ugyanazt a csillagállást, amely Jézus Krisztus földi születésekor jelent meg.

JÉZUS eredeti tanításait – állítólag – meglelték a koptok.

Az ÚRJÖVETELT váró AD-VENT NÉPE a sumir. HADRA temploma.